

Udtrykket i Enslevs blyfarvede Ansigt forandredes med eet, hans Tone ogsaa.

„Deres Meningsfæller? . . . Hvordan skal det forstaas?“

„Mine religiøse Meningsfæller. Gamle Møller Jensen derimod vil — som jeg før sagde — ingen tænke paa at fortrænge.“

Enslev tav et Øjeblik. Den berømte Stok — en Gave fra Folket — stod foran ham, og begge hans blaaskællede Gammelmandshænder krummede sig om Guldhaandtaget som et Par Ørnekløer.

„Møller Jensen stiller sig ikke mere. Men der er i Partistyrrelsen endnu slet ikke taget Stilling til Spørgsmaalet om hans Eftermand, saa alene af den Grund er denne Vælgerprotest et overilet Skridt, som De for Deres egen Skyld burde have forhindret. Jeg vil som Deres nære Slægtning og — jeg kan sige — som Deres Ven advare Dem mod at begaa en Letsindighed, som kan faa de alvorligste Følger for Dem. Et Mytteri Dagen før et Slag betragtes efter Krigsreglerne som Højforræderi, og hvad der forberedes her i Kresen, er jo i Virkeligheden intet mindre end et aabent Oprør mod Partiledelsen. Det har været os — specielt mig — en pinlig Overraskelse at træffe Dem i Ledtog med Demonstranterne, da De dog fra Partiets Side har nydt ganske store Begunstigelser.“

Pastor Gaardbo løftede Hovedet.

„Jeg?“ sagde han i lidt usikker Forbavselse.

„Ja. Det kan De jo ikke være uvidende om. Naar De i saa ung en Alder sidder i dette forholdsvis betydelige Kald, er det en Anerkendelse, som er vist Dem for Deres fordomsfrie politiske Standpunkt. Eller rettere — for at sige det rent ud — det er, fordi Kultusministeren vidste, at han imødekom mit Ønske ved at give Dem Embedet.“

Præsten blev brændende rød og rejste sig heftig. Med Haanden knuget om Stoleryggen sagde han:

„Det har jeg aldrig anmodet om!“

„Det veed jeg! Men De har dog næppe selv kunnet tro, at De uden særlig ministeriel Velvilje blev foretrukket for saa mange ældre Ansøgere. — — Men lad det nu være! Siden jeg nu er